

Čujte glas Marijinega zvončka!

10. Vztrajnost.

Mnogo lepega si že povedal našim malim, miloglasni Marijin zvonček! Pobožnost, čistost, vljudnost, pridnost, pokorščino, odkritosrčnost, hvaležnost, krotkost in skromnost — vse te lepe čednosti si jim priporočal. Mnogo otrok je slišalo milobni glas tvojega opominjevanja in mnogo otrok — vsaj tako upam — se je tudi potrudilo, da dela po tvojih naukih in navodilih. Če se bodo zvesto ravnali po njih in si pridobili priporočene čednosti, bodo res kaj vredni, postali bodo vzor-otroci v vseh ozirih doma, v cerkvi in v šoli.

Toda kaj rado se zgodi, da otroci slišijo nauk, ga sprejmejo in ga nekaj časa izpolnjujejo, pa nekaj časa preteče, oglasi se izkušnjave in — nauk je pozabljen. Lepa zgradba čednosti se omaja, začne razpadati in se podere — — — Takim otrokom manjka čednosti, ki se imenuje vztrajnost ali stanovitnost. Oglasi se zopet, mili zvonček Marijin, in povej našim otrokom, kaj je vztrajnost in kako zelo jim je potrebna.

Vztrajnost je ona lepa čednost, ki človeka vzdržuje in podpira na poti čednosti. Varuje ga, da ne krene s te poti, krepča ga, da na njej ne omaga. Pot krščanskih čednosti je namreč težavna in strma. O koliko težav, koliko truda in npora, koliko izkušenjav in ovir mora premagati, kdor hoče dospeti do cilja! Človek pa je slab in omahljiv; kaj rado se zgodi, da omaga in opeša na tej strmi poti. Marsikdo nekaj časa živi lepo in zgledno; v vseh zadevah izpolnjuje, kolikor le more, natančno voljo božjo; božje in cerkvene zapovedi so mu prva in najimenitnejša reč. Vesel in srečen je. Toda polagoma začne omahovati, v sredi pota opeša in omaga, — poprejšnja vnema in gorečnost ga mine. Izgubljen je tak človek, ako se o pravem času ne predrami! Kolika škoda!

Take nesreče more človeka obvarovati edino le junaška vztrajnost, ki ga pripravi do tega, da se ne straši težav in ovir na poti čednosti, in da ga ne premaža nobena, tudi najhujša izkušnja. Dober ostati in v dobrem napredovati, to je pač težko, le junaška vztrajnost more tu zmagovati.

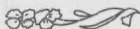
Pomnite torej, dragi otroci, da je vztrajnost neizogibno potrebna vsakemu, ki hoče priti v nebesa. Sveti Duh zagotavlja, da le tisti, ki je do konca stanovitni, bo prejel krono zveličanja. I, saj še v posvetnih rečeh ne more doseči nič velikega oni, ki ne vztraja do konca pri svojem delu. Vsi slavni umetniki n. pr. so dosegli popolnost v svoji umetniški stroki le tako, da so se vztrajno učili in vadili; kdor pa sicer z vnemo začne, a se malo časa trudi, potlej pa kar v sredi preneha, bo pač ostal malovreden polovičar, ki nikakor ne zasluži imena umetnik. Zato so tudi svetniki, naši vzorniki, dosegli tako visoko stopinjo krščanske popolnosti, ker jih je vedno podpirala junaška vztrajnost.

O, dragi otroci, zbrani v Marijinih vrtcih, zapomnite si, da le vztrajnost na poti čednosti vas privede do časne in večne sreče. Nikar vas naj ne plašijo težave in ovire na tej poti, pa naj so še tako velike; vaša vztrajnost jih bo premagala vse po vrsti. Da, krščanska vztrajnost vas bo rešila, kakor je rešila milijone vaših bratov in sester, ki se zdaj vesele v rajski blaženosti. Le kvišku pogled! Poglejte jih, te blažene množice, ki so pred vami hodili isto pot, pa niso omažali. Glejte jih, ki vam s svojim zgledom kličejo: »Vztrajaj! Če sem jaz lahko, boš tudi ti! Hodi in pridi za menoj!« Tako ti v prvi vrsti kličejo mladinski svetniki, tvoji zavetniki: sv. Alojzij, sv. Stanislav, sv. Janez Berhmans itd. Posnemaj jih v vztrajnosti in trdni volji. Enako te vabijo in kličejo za seboj tudi vse druge nebeške množice. Kličejo te junaški mučenci, ki so pogumno vztrajali v najhujšem trpljenju. Kličejo te sveti puščavniki, ki so leta in leta samotno živeli v spokornosti in zatajevanju in niso hoteli odnehati od svoje strogosti, naj se jim je ponujalo še tako ugodno in prijetno življenje med svetom. Kličejo te vsi milijoni drugih svetnikov, ki jim je vztrajnost naklonila krono nebeške slave!

Odgovori jim pogumno z besedami sv. Avgušтина: »Ako so mogli oni in le-te, zakaj bi pa ti ne!«

Prosi presveto Devico, naj blagoslovi in podpira tvoj trdni sklep.

Jak. S — li č.

Naša Minka.

7. Na božjo pot.

Kdo izmed vas, ki to-le bere, ne ve, kaj je božja pot? Saj ste že šli s svojimi starši na Brezje, k Sv. Joštu ali na Zaplaz ali v Log ali še kam drugam na božjo pot.

Naj vam povem, kako je šla Minka prvič na božjo pot.

»Minka, če boš pridna in če se boš dobro učila, boš pa šla z mano na Brezje k Mariji-pomačaj.«

»O, bom pridna, bom. Mama, kakšna pa je tista božja pot?«

»Boš že videla, ko pridemo gor. Kako lepo je tam. Krasna cerkev Marijina, veliko lepša kakor naša farna cerkev.«

»Kako bomo pa šli na božjo pot, mama? Ali tako, kakor gredo mravlje?«

»Preradovedna si, Minka. Danes nimam časa, da bi ti pravila, moram na delo. Malo potrpi, pa boš šla z menoj, pa boš vse zvedela.«

Mama odidejo, Minka pa gre premišljevati, kako bo šla na božjo pot, in kakšna je božja pot, kako lepo mora biti tam...

Slednjič pride zaželjeni dan. Zjutraj, precej zgodaj, zaprežejo oče konjička, mama pa oblečejo Minki čedno obleko, in kmalu teče urni konjiček po gladki cesti na božjo pot, na Brezje.

Minka nekaj časa gleda ljudi in kraje, ki jih doslej še ni videla. Pa kar obsipa zdaj ata, zdaj mamo z najrazličnejšimi vprašanji.

»Mama, kako se pa imenuje ta-le cerkev?«

»Zakaj pa ta mož ne gre na božjo pot?«

»Kdaj bomo pa zapeljali na božjo pot? Saj smo še zmiraj na cesti.«